

TÜRKİYE’NİN SÖMÜRGELEŞTİRİLMESİNDE YENİ AŞAMA

Jeopolitik Dergisi, Kasım 2005

Yıldırım Koç¹

Avrupa Birliği’ne Katılım mı, Parçalandıktan Sonra Avrupa Birliği’nin Sömürgesi Olmak mı?

Türkiye, 3 Ekim’i 4 Ekim’e bağlayan gece başlayan Avrupa Birliği’ne katılım görüşmeleri ile, sömürgeleştirilme ve parçalanma sürecinde yeni bir aşamaya geçti. AB emperyalizmi, Sevr’i hortlatma girişimlerinde yeni bir mevzi kazandı.

Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne katılabilmesi için, bundan sonra yapılacak 71 oylamada AB üyesi 25 ülkenin oybirliğiyle, son oylamada da oy çoğunluğuyla olumlu görüş bildirmesi gerekmektedir.

Katılım görüşmeleri 35 başlık altında sürdürülecektir. Her bir bölümün görüşülmesinin başlangıcında ve sonuçlandırılmasında 25 ülkenin oybirliğiyle vereceği karar zorunludur. Diğer bir deyişle, 70 kez oylama yapılacaktır. Bunların birinde tek bir ülke bile olumsuz oy kullansa, görüşmeler o üye ikna edilene kadar duracaktır. Bütün bu engellerin aşılması durumunda, 25 ülkenin her birinde Türkiye’nin AB’ye katılımı oylanacaktır. Bu oylama bazı ülkelerde parlamentolarda yapılacaktır; bazı ülkelerde ise referanduma başvurulacaktır. Tek bir ülkede bile oylamada olumsuz karar çıkması durumunda, Türkiye’nin AB’ye katılımı engellenmiş olacaktır. Bunların hepsinin sonrasında da, Avrupa Parlamentosu’nda son bir oylama yapılacaktır. Avrupa Parlamentosu, her konuda Türkiye aleyhinde aldığı kararlarla ünlü bir organdır. Burada da salt çoğunlukla olumlu sonuç alınması gerekmektedir.

Emperyalist bir güç olan Avrupa Birliği, onyıllar sürecektir bu bağımlılık ilişkisinde, Türkiye’yi parçalama ve sömürgeleştirme çabalarını her geçen gün daha da yoğunlaştırarak sürdürecektir.

“Avrupa Birliği’ne katılım mı, katılmayalım mı?” tartışması anlamsızdır; çünkü bu konuda sonucu belirleyecek olan Türkiye’nin iradesi ve niyeti değil, Avrupa Birliği’nin tavrıdır.

“Avrupa Birliği acaba kendi içine Türkiye’yi alır mı, yoksa almaz mı?” tartışması da anlamsızdır. Yukarıda özetlenen sürecin başarıyla tamamlanması mümkün değildir.

Bu durumda ortaya çıkan gerçek şudur: Avrupa Birliği, kapısında bağlı tuttuğu Türkiye’yi bir süreç içinde sömürgeleştirmek ve parçalamak istemektedir. Avrupa Birliği’nin Türkiye’den istedikleri, Türkiye’nin parçalanmasının yoludur.

Bu nedenle, Avrupa Birliği’nin Türkiye’den neler istediğini tekrar hatırlamakta yarar vardır.

Avrupa Birliği’nin Türkiye’den taleplerinin, diplomatik incelikten uzak olarak en açık ve kaba biçimde dile getirildiği organ, Avrupa Parlamentosu’dur. Ayrıca, 1998 yılından itibaren Avrupa Komisyonu tarafından hazırlanan İlerleme Raporlarında yer alan talepler de önemlidir².

¹ Türkiye YOL-İŞ Sendikası Eğitim Dairesi Başkanı ve ODTÜ İktisat Bölümü Ek Zamanlı Öğretim Görevlisi

² TÜRK-İŞ Genel Başkan Danışmanı (1993-2003) olarak çalıştığım 2001 yılı sonlarında bir rapor hazırlamış ve TÜRK-İŞ Yönetim Kurulu’na sunmuştum. Önce Yönetim Kurulu, ardından TÜRK-İŞ Başkanlar Kurulu bu raporu uygun gördü ve rapor, TÜRK-İŞ adına, 11 Aralık 2001 tarihinde “Avrupa Birliği Kıbrıs, Ermeni Soykırımı İddiaları, Azınlıklar-Bölücülük, Ege Sorunu, Patrikhane, Heybeliada Ruhban Okulu, IMF Programları Konularında Türkiye’den Ne İstiyor” başlığı altında Cumhurbaşkanımız Sayın

Avrupa Birliği'nin Türkiye'den talepleri, Türkiye Cumhuriyeti'nin parçalanmasını istediğini göstermektedir. Avrupa Birliği, bu parçalanma sürecinde Türkiye ile ilişkilerini sürdürecektir ve sonunda kendisi açısından yararlı bölgeleri kendisine katacaktır. Bu bölgeler de Karadeniz, Marmara, Ege ve Akdeniz bölgeleridir. Bu stratejinin hayata geçirilebilmesi için Türkiye'nin uluslararası ilişkilerde saygınlığını ve gücünü yitirmesi, Türkiye ekonomisinin zayıflatılması ve hatta çökertilmesi, insanların çaresizlik içinde etnik kimliğe veya tarikat-cemaat kimliğine sarılması ve canlarından bezdirildikten sonra Avrupalılardan medet umması gerekmektedir.

Avrupa Birliği'nin talepleri, ülkeyi zayıflatmayı ve ulusumuzu ayrıştırmayı ve birbirine karşı saflaştırmayı hedeflemektedir. Avrupa Birliği'nin amacı Türkiye'yi yalnızca AB kapısında bekleterek ekonomik olarak sömürmek değildir; ABD emperyalizmiyle birlikte Türkiye'yi parçalamaktır.

Avrupa Birliği'nin bir grup talebi, Türkiye Cumhuriyeti'ni uluslararası ilişkilerde zayıflatacak, Türkiye'nin bölgesel bir güç olmasını engelleyecek, Türkiye'nin uluslararası düzeyde itibarını zedeleyecektir. Kıbrıs ve Ege konularındaki talepler bu niteliktedir.

Avrupa Birliği'nin Ermeni soykırımına ilişkin talepleri, Türkiye'nin bir bölümünü Ermenilere vermeyi amaçlayan bir planın parçasıdır.

Avrupa Birliği'nin Patrikhane ve Heybeliada Ruhban Okulu'na ilişkin talepleri, Türkiye'de devletin laik niteliğine darbe indirecek ve cemaatlere-tarikatlere dayalı bölünmeleri teşvik edecektir; Türkiye toprakları üzerinde Vatikan türü bir yapılanmanın kapısını açarak, ülkeyi zayıflatacaktır.

Avrupa Birliği'nin "dinsel özgürlük" adına gündeme getirdiği talepler, bir taraftan Avrupa Birliği'nin kendi içine almaya çalıştığı bölgelerde misyonerlik çalışmalarını kolaylaştıracaktır; diğer taraftan, dinsel inançlara dayalı farklılaşmaları teşvik ederek halkımızı ve işçi sınıfımızı parçalayacaktır.

Avrupa Birliği'nin Türkiye'deki etnisiteleri birer azınlık gibi gösterme ve onlara çeşitli kültürel haklar verme çabaları, Türkiye'yi parçalamaya ve halkımızı bölerek birbiriyle çarpıştırmaya yönelik girişimlerdir.

Avrupa Birliği'nin kamu yönetimi reformuna ilişkin talepleri, Türkiye Cumhuriyeti'nin üniter devlet yapısının bütünlüğünü ve sosyal devleti parçalamaya, ulusumuzu birbirine düşürmeye, ülkemizde birbirine hasım eyaletler yaratmaya yöneliktir.

Avrupa Birliği'nin tarım, özelleştirmeler ve sosyal güvenlik reformuna ilişkin talepleri, ülkemizi ekonomik açıdan zayıflatmayı, halkla devlet arasındaki çıkar bütünlüşmesini parçalamayı amaçlamaktadır.

Avrupa Birliği aynı zamanda IMF'nin ve Dünya Bankası'nın iki büyük patronundan biridir. 15 üyeli Avrupa Birliği'nin IMF Yönetim Kurulu'ndaki oy oranı yüzde 29,88'dir. Bu nedenle, IMF'nin Türkiye'den istedikleri aynı zamanda Avrupa Birliği emperyalizminin istedikleridir. Nitekim, Avrupa Birliği'nin talepleri arasında, IMF ve Dünya Bankası programlarının uygulanması da açıkça yer almaktadır. IMF ve Dünya Bankası programları ise halkımızı yoksullaştırmayı, halkın devletle ilişkilerini koparmayı ve dışa bağımlılığı artırmayı amaçlamaktadır.

Ahmet Necdet Sezer'e sunuldu. Bu raporda, 2001 yılı sonlarına kadar AB'nin istekleri belgelerin çevirisi biçiminde sunulmuştur.

Özetle; Avrupa Birliği'nin Türkiye'den talepleri, Türkiye'yi, halkımızı ve işçi sınıfımızı bölmeye ve parçalamaya yönelik somut ve önemli saldırılardır.

Avrupa Parlamentosu'nun 28 Eylül 2005 Kararı

Avrupa Parlamentosu yıllardır Türkiye aleyhinde aldığı kararlarla tanınmaktadır. Son olarak da, 28 Eylül 2005 tarihinde, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılım görüşmelerinin başlamasından beş gün önce, bir karar kabul etti. Bu kararda gündeme getirilen taleplerin bazıları, Türkiye'nin ve ulusumuzun çıkarlarıyla temelden çelişmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun 28 Eylül 2005 günlü kararında, önce geçmişte çeşitli konularda Türkiye'ye iletilen ve yerine getirilmediği ileri sürülen talepler sıralanmaktadır. Ardından dile getirilen taleplerin bir bölümü aşağıda sunulmaktadır:

Kararda, Türkiye'nin Güney Kıbrıs'ı Kıbrıs Cumhuriyeti olarak tanıması talep edildikten sonra, Güney Kıbrıs uçak ve gemilerinin Türkiye limanlarını kullanması konusunda şunlar istenmektedir:

4. (Avrupa Parlamentosu), Türk limanlarına erişimin veya Türk hava sahasının kullanılmasının/Türk havalimanlarına iniş hakkının reddedilmesi suretiyle Kıbrıs bandıralı gemiler ve Kıbrıs Cumhuriyeti limanlarından gelen gemilere veya Kıbrıs uçaklarına yönelik kısıtlamaları devam ettirerek, bu uygulamanın malların serbest dolaşımı ilkesine aykırılığı çerçevesinde, Türkiye'nin Protokol'den bağımsız olarak Ankara Anlaşması ve ilgili Gümrük Birliği'ni ihlal ettiğini Türkiye'ye hatırlatır; bu çerçevede Protokol'ün tüm hükümlerini bütünüyle uygulaması yönünde Türkiye'ye çağrıda bulunur.

Avrupa Parlamentosu, Türkiye'nin sözde Ermeni soykırım iddialarını kabul etmesini şu şekilde istemektedir:

5. (Avrupa Parlamentosu), Ermeni soykırımını tanıması konusunda Türkiye'ye çağrıda bulunur; bu tanımanın Avrupa Birliği'ne katılımın bir ön koşulu olduğunu belirtir;

Avrupa Parlamentosu'nun Kıbrıs konusunda talepleri ise, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin ortadan kaldırılması ve Türk askerinin Kuzey Kıbrıs'tan geri çekilmesi biçiminde özetlenebilir. Bunun anlamı, Kıbrıs Adası'nın bütünü'nün Rumlara teslim edilmesi ve Enosis'in fiili olarak kabulüdür. Bunun uluslararası hukukun çiğnenmesi ve Türkiye'nin haklı ve meşru çıkarlarına büyük darbe indirilmesi anlamına geldiği açıktır. Avrupa Parlamentosu'nun bu konudaki talebi de şöyledir:

7. (Avrupa Parlamentosu), Kıbrıs Rum toplumunun demokratik iradesine saygı duymakla birlikte, bir çözüme ulaşamamış olması konusundaki üzüntülerini bir defa daha dile getirir ve Kıbrıs sorununa 3nan planı ve AB'nin dayandığı temel ilkeler çerçevesinde müzakere edilecek adil bir çözüm bulunmasına yönelik yapıcı tutumlarını sürdürmeleri ve ilgili BM kararlarına uygun olarak belirli bir takvim çerçevesinde askerlerini adadan geri çekmeleri konusunda Türk yetkililerine çağrıda bulunur; Türk askerlerinin geri çekilmesinin gerginliğin daha fazla azaltılması, taraflar arasındaki diyalogun yeniden başlatılması ve kalıcı bir çözüme hazırlık yapılması açısından gerekli bir adım olduğuna ilişkin inancını dile getirir; ihtilafın kapsamlı bir şekilde çözümüne yönelik BM liderliğindeki görüşmelerin yeniden başlatılması konusunda Kıbrıs'taki taraflar tekrar çağrıda bulunur;

8. (Avrupa Parlamentosu), Türkiye'nin Kıbrıs Cumhuriyeti'ni tanıması dahil, Türkiye ve tüm üye ülkeler arasındaki ilişkilerin hızlı bir şekilde normalleştirilmesinin katılım sürecinin

zorunlu bir parçası olduğunu belirtir; Türkiye'nin Kıbrıs Cumhuriyeti'ni tanınmasının hiçbir şekilde müzakere konusu olamayacağını vurgular; Türk makamlarına Türkiye ve tüm üye ülkeler arasındaki ilişkilerin normalleştirilmesi ve Kıbrıs Cumhuriyeti'nin en kısa sürede tanınması yönünde çağrıda bulunur ve bunun gerçekleşmemesinin müzakere süreci üzerinde önemli sonuçları olacağını ve hatta müzakere sürecinin durdurulmasına yol açabileceğini belirtir;

Avrupa Parlamentosu'nun sürekli gündeme getirdiği bir konu ise, Lozan Antlaşması'nda belirtilen dini azınlıklar (Rumlar, Ermeniler, Yahudiler) dışında azınlıklar yaratılmasıdır. Ulu Önder Atatürk'ün ifadesiyle, "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk milleti denir." Diğer bir ifadeyle, Türkiye'de başka azınlık yoktur. Avrupa Birliği ise, halkımızın köken farklılıklarını birer düşmanlığa dönüştürme çabası içinde, azınlık yaratmaya çalışmaktadır. Bunu da Avrupa Birliği'ne katılma görüşmelerinde bir şart olarak dile getirmektedir. Avrupa Parlamentosu'nun 28 Eylül 2005 tarihli kararında bu konu şu şekilde dile getirilmektedir:

11. (Avrupa Parlamentosu), Müzakere çerçevesinin Avrupa Parlamentosu'nun değişik kararlarında işaret ettiği ve Türkiye'nin yerine getirmesi yönünde çağrıda bulunduğu şu siyasi kriterleri yansıtması gerektiğini ısrarla ifade eder: demokrasiyi güvence altına alan kurumların istikrarı, hukukun üstünlüğü, insan hakları ve azınlıkların korunması ve azınlıklara saygı. Bu nedenle bakanlar düzeyindeki her müzakere oturumundan önce siyasi kriterlerin hem teori hem uygulamaya ilişkin olarak değerlendirilmesi ve böylece gerekli reformların devam ettirilmesi için Türk makamları üzerinde sürekli baskı kurulmasını talep eder; siyasi kriterlerin yerine getirilmesi için açık hedefler, takvim ve son tarihleri içeren bir program oluşturulması gerektiğini ifade eder;

Avrupa Parlamentosu, Türkiye ile yapılacak katılım görüşmelerinin üyelikle (katılımla) sonuçlanması garantisinin bulunmadığını; katılımın gerçekleşmemesi durumunda, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne bağımlı hale getirilmesi için gereken çalışmaların yapılmasını talep etmektedir.

12. (Avrupa Parlamentosu), Konsey'e, 17 Aralık 2004 tarihli AB Konseyi toplantısının sonuçlarında belirtildiği şekilde müzakere çerçevesine tümüyle uyulması yönünde çağrıda bulunur; bu kapsamda müzakerelerin ortak hedefinin Birliğe katılım olduğu, sonuçları önceden garanti edilemeyen bu müzakerelerin açık uçlu olduğu ve tüm Kopenhag kriterleri dikkate alındığında, aday ülkenin üyeliğin tüm gereklerini tam olarak üstlenecek durumda olmaması halinde, aday ülkenin Avrupa yapılarına en sıkı bağlarla bağlanmasının temin edilmesi gerektiğini vurgular;

17. (Avrupa Parlamentosu), Katılım müzakerelerinin açılmasının, uzun bir sürecin başlangıç noktası olacağını ve doğası gereği açık uçlu bir süreç olduğunu, "önceden" ve otomatik olarak katılımı sonuçlanmayacağını vurgular; bununla birlikte müzakerelerin hedefinin Türkiye'nin AB üyeliği olduğunun, ancak bu hedefin gerçekleşmesinin her iki tarafın da göstereceği çabaya bağlı olduğunu, dolayısıyla üyeliğin müzakerelerin başlamasının otomatik bir sonucu olmadığını altını çizer.

Avrupa Parlamentosu, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılması için mutlaka olumlu görüş bildirmesi gereken bir kurumdur. En son oylama, Avrupa Parlamentosu'nda yapılacaktır. Avrupa Parlamentosu da, 28 Eylül 2005 tarihli kararında, Türkiye'den yukarıda belirtilen düzenleme ve uygulamaları istemektedir. Bunların yerine getirilmesi, Türkiye'nin parçalanması ve sömürleştirilmesi anlamına gelecektir.

Müzakere Çerçeve Belgesi

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılmasına ilişkin görüşmeler, 3 Ekim'i 4 Ekim'e bağlayan gece başladı. Görüşmelerin geceyarısını geçe başlamasının nedeni, Avrupa Komisyonu'nun Avrupa Birliği Konseyi'ne gönderdiği ve Türkiye'nin katılım sürecinde izlenecek yolu belirleyen Müzakere Çerçeve Belgesi üzerindeki anlaşmazlıklardır.

Yapılan görüşmeler sonrasında Türkiye'nin de oluru alınarak Avrupa Komisyonu tarafından yayımlanan müzakere çerçeve belgesi, Türkiye açısından önemli sorunlar içermektedir.

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılımı yolundaki görüşmeler bir pazarlık değildir. Avrupa Birliği, 1957 yılından günümüze, yüzbin sayfayı aşan ortak bir mevzuat geliştirmiştir. Katılım müzakereleri veya görüşmeleri, Türkiye'deki mevzuatın ve uygulamaların, Avrupa Birliği'nin "müktesebat" adı verilen bu mevzuat bütünlüğüne uyumlu hale getirilmesini amaçlamaktadır. Bu görüşmelerin nasıl yürütüleceği ve bu görüşmeler sırasında Avrupa Birliği'nin temel ilkelerinin ne olacağı ise, Hükümetimizin de onay verdiği, Müzakere Çerçeve Belgesi'nde belirlenmektedir.

Müzakere Çerçeve Belgesi'nin 1. maddesine göre, müzakereler Türkiye'nin kendine özgü nitelikleri temelinde olacak ve hızı Türkiye'nin üyelik şartlarını karşılama yönünde kaydedeceği ilerlemeye bağlı olacaktır.

2. maddeye göre, bu müzakereler, Avrupa Birliği Antlaşmasının 49. maddesini temel almaktadır. Müzakerelerin ortak hedefi katılımdır. **Bu müzakereler, sonucu önceden garanti edilemeyen açık uçlu bir süreçtir.** Birliğin hazmetme kapasitesi de dâhil olmak üzere, Kopenhag kriterlerinin tamamı dikkate alınarak, üyelik yükümlülüklerinin tümünü tam olarak üstlenmek durumunda olmadığı takdirde, Türkiye'nin mümkün olan en güçlü bağlarla Avrupa yapılarına tam olarak demirlenmesi sağlanmalıdır. Bu madde, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılımının mutlak bir hak olmadığını açıkça belirtmektedir. Karar yetkisi, tamamiyle Avrupa Birliği'nin elinde bulunmaktadır. Ancak, Avrupa Birliği Türkiye'yi kaybetmek de istememektedir. Bu nedenle, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılımının gerçekleşmemesi durumunda, Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne bağlı kılacak farklı tür düzenlemeler (imtiyazlı ortaklık gibi) gündemde tutulmaktadır. Bu maddeye göre, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılım sürecinde noktayı koyacak olan, Türkiye karşıtı tavrıyla ve Türkiye'nin tepki gösterdiği talepleriyle bilinen Avrupa Parlamentosu'dur. Avrupa Birliği Antlaşması'nın 49. maddesine göre, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılımının gerçekleşebilmesi için, Avrupa Parlamentosu'nun olumlu oyu gerekmektedir.

4. madde, Türkiye'nin, reform sürecini devam ettirmesini ve ilgili Avrupa içtihatı da dâhil olmak üzere, özgürlük, demokrasi, hukukun üstünlüğü ve insan haklarına saygı ve temel özgürlükler ve hukuk devleti olmak yönünde daha da ilerlemek için çalışmasını; özellikle işkence ve kötü muameleyle mücadelede sıfır-hoşgörü politikası ile ilgili mevzuatı ve uygulama tedbirlerini pekiştirmesini ve genişletmesini; ve ifade özgürlüğü, ibadet özgürlüğü, kadın hakları, sendikal haklar da dâhil olmak üzere Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) standartları ile azınlık haklarına ilişkin düzenlemeleri uygulamasını beklediğini belirtmektedir. Maddede, Avrupa Birliği'nin Türkiye ile yoğun siyasi diyaloglarını sürdüreceği ifade edilmektedir.

5. madde, müzakerelerin Avrupa Birliği tarafından tek taraflı olarak durdurulmasına ilişkin ilkeleri düzenlemektedir. Buna göre, Avrupa Birliği'nin temelini oluşturduğu belirtilen, özgürlük, demokrasi, insan haklarına ve temel özgürlüklere saygı ve hukukun üstünlüğü ilkelerinin Türkiye'de ciddi ve devamlı bir biçimde ihlal edilmesi halinde, Avrupa Komisyonu, kendi inisiyatifi veya üye devletlerin üçte birinin talebi üzerine, müzakerelerin askıya alınmasını tavsiye edecek ve ileriki bir dönemde tekrar başlatılması için şartlar önerebilecektir. Avrupa Birliği Konseyi, böyle

bir tavsiye üzerine, Türkiye'yi dinledikten sonra, müzakerelerin askıya alınıp alınmayacağını ve tekrar başlatılmasına ilişkin şartları nitelikli çoğunlukla kararlaştıracaktır. Üye Devletler Hükümetlerarası Konferans'ta, oybirliği genel kuralına halel getirmeksizin, Konsey kararına uygun hareket edeceklerdir. Avrupa Parlamentosu bu gelişmeler konusunda bilgilendirilecektir.

6. maddeye göre, katılım görüşmelerinde ileriye doğru adımlar atılmasını, ekonomik ve sosyal uyum ile Türkiye'nin katılım hazırlıklarında kaydettiği ilerleme yönlendirecektir. Bu ilerleme özellikle aşağıdaki koşulların ne kadar yerine getirildiği ile ölçülecektir:

— Üyelik için aşağıda sıralanan yükümlülükleri ortaya koyan Kopenhag kriterleri:

• Demokrasiyi, hukukun üstünlüğünü, insan haklarını ve azınlıkların korunması ve saygı görmesini teminat altına alan kurumların istikrarı;

• İşleyen bir piyasa ekonomisinin mevcudiyeti ve AB içindeki rekabet ve piyasa güçleriyle başetme kapasitesi;

• Siyasi, ekonomik ve parasal birliğe katılım ve müktesebatı etkin bir şekilde uygulamak için gerekli idari kapasiteye sahip olmak da dâhil olmak üzere, üyeliğin getirdiği yükümlülüklerin üstlenilebilmesi yeteneği;

- Türkiye'nin iyi komşuluk ilişkileri konusundaki koşulsuz taahhüdü ile süregelen sınır anlaşmazlıklarının gerektiğinde Uluslararası Adalet Divanı'nın yargı yetkisi de dahil olmak üzere, Birleşmiş Milletler Sözleşmesinde yer alan anlaşmazlıkların barışçı yollarla çözümlenmesi ilkesine uygun olarak çözümlenmesi yönündeki yükümlülüğü;

- Türkiye'nin Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletler çerçevesinde ve Avrupa Birliği'nin kurucu ilkelerine uygun olarak kapsamlı çözümünün sağlanmasına yönelik sürekli desteğinin, kapsamlı bir çözüm için uygun ortamın yaratılmasına katkıda bulunacak adımların atılması da dahil olmak üzere, devam etmesi ve Güney Kıbrıs da dahil olmak üzere Türkiye ile Avrupa Birliği üyesi devletler arasındaki ikili ilişkilerin normalleştirilmesi yönünde ilerleme kaydedilmesi,

- Düzenli olarak gözden geçirilen Katılım Ortaklığı belgesinin uygulanması ve özellikle Avrupa Birliği ile Türkiye arasındaki gümrük birliği ile ilgili olanlar olmak üzere Türkiye'nin Ortaklık Anlaşması ve Ortaklık Anlaşması'nı tüm yeni Avrupa Birliği üyesi devletlere genişleten Ek Protokolden doğan yükümlülüklerini yerine getirmesi (diğer bir deyişle, Güney Kıbrıs'ı Kıbrıs Cumhuriyeti olarak tanıması ve böylece Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin varlığını reddetmesi ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kuzey Kıbrıs'taki varlığının işgal niteliğinde olduğu iddialarını kabul etmesi).

7. maddeye göre, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılmasına kadar geçecek olan süre zarfında, Türkiye'nin üçüncü ülkelere yönelik politikalarını ve uluslararası örgütlerdeki tutumlarını (tüm Avrupa Birliği üyesi ülkelerin bu örgütlere üyeliklerini ve düzenlemelere katılımlarını da içerecek şekilde) Avrupa Birliği ve üye devletler tarafından kabul edilen politikalar ve tutumlarla tedricen uyumlu hale getirmesi istenmektedir. Burada, Türkiye'nin Güney Kıbrıs'ın NATO'ya üyelik başvurusu konusunda izleyeceği politika belirlenmek istenmektedir.

12. maddeye göre, Avrupa Birliği Komisyonu, kişilerin serbest dolaşımı, yapısal politikalar veya tarım gibi alanlarda Türkiye'nin haklarını ortadan kaldıracaktır. Ayrıca, kişilerin serbest dolaşımının zaman içinde tesisleriyle ilgili karar alma süreci, her bir üye devletin azami bir rol oynamasına imkân sağlamalıdır. Diğer bir deyişle, her bir ülke, kişilerin serbest dolaşımı konusunda kısıtlama getirebilecektir.

13. maddeye göre, Türkiye'nin 2014 yılından önce Avrupa Birliği'ne katılması söz konusu değildir.

19. maddeye göre, Avrupa Komisyonu, Avrupa Birliği müktesebatını Türk makamlarına anlatmak, belirli alanlarda müzakereleri açmak için Türkiye'nin hazırlık durumunu değerlendirmek ve müzakerelerde gündeme gelmesi kuvvetle muhtemel konulara dair ilk verileri

toplamak için **tarama** olarak adlandırılan, müktesebatın incelenmesine dair resmi süreci yürütecektir.

20. maddeye göre, tarama ve tarama sonrasında gerçekleştirilecek müzakereler için müktesebat, her biri belli bir siyasî alanı ilgilendiren 35 bölüme (fasıllara) bölünecektir. Görüşmeler tek tek bölümler üzerinde yapılacak, bir bölüm bitmeden diğer bölümü geçilmeyecektir.

21. maddeye göre, bir bölümün bitirilebilmesi için tüm üye devletlerin oybirliğiyle onay vermesi gerekmektedir. Yeni bir bölümün görüşülmeye başlanması için de tüm üye devletlerin oybirliği gerekmektedir.

Hükümetimizin onayladığı bu Müzakere Çerçeve Belgesi, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılımını belirsiz bir tarihe ve aradaki ilişkiyi de belirsiz bir biçime sokan bir belgedir.

Sonuç

Türkiye, parçalanma ve sömürgeleştirilme sürecinde yeni bir aşamaya sokulmuştur. Türkiye Cumhuriyeti'nin ve ulusumuzun en büyük düşmanı, demokrasi ve insan hakları gibi kutsal kavramları kullanarak demokrasiyi ve insan haklarını en acımasız bir biçimde çiğneyen emperyalist güçlerdir; ABD emperyalizmi ve en az onun kadar tehlikeli olan Avrupa Birliği emperyalizmidir. Türkiye Cumhuriyeti'nin ilelebet payidar kalabilmesinin yolu, 1919 yılında olduğu gibi, emperyalizme karşı açık tavır alınmasından geçmektedir.